

hvad det er for en Handelsomsætning, som jeg skal have drevet i Henhold til Lov af 7. August.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger til den ærede Ordfører for Venstre (Jørgen Pedersen) overfor hans Udtalelser om at knytte Behandlingen af Statslaanet sammen med en Forhandling om en Begrænsning af Loven af 7. August. Til det ærede Medlem, hvis Udtalelser maaske kan karakteriseres med det bekendte Udtryk: „Stille før Stormen“, vil jeg sige, at jeg afviser den Sammenknytning af disse to Spørgsmaal, som ligger i det ærede Medlems Udtalelser, for saa vidt som han som Betingelse for Statslaanets Givelse forlanger en Ændring i Loven af 7. August. Men jeg har, som det ærede Medlem udtalte, i Folketingsudvalget, udenfor dette og i Tinget erklæret mig fuldt ud rede til, naar Statslaanet er vedtaget, at forhandle frit med Rigsdagen om en Ændring af disse Forhold. Jeg har skitseret en Fremgangsmaade til Afviklingen af denne Sag ved at udtale, at jeg mente, at det vilde være rigtigt, at samtlige de nu bestaaende Bestemmelser i Henhold til Loven af 7. August — det er denne Bog! — forelægges Rigsdagen, saaledes at de bortfalder senest ved Rigsdagens Beslutning derom. Disse Bestemmelser er udgivne i Henhold til en gældende Lov, og det er ganske klart, at gældende Love kan kun fjernes ved en samstemmende Rigsdagsbeslutning, ved Folketingets og ved Landstingets Enighed derom.

Nu hørte jeg det ærede Medlem bruge en Vending, som jeg maaske ikke bør tilægge dybere Betydning, men som maaske har en meget dyb politisk Betydning. Det ærede Medlem sagde om dette Forslag, at det ikke behagede ham — eller hvad det nu var for et Udtryk, han brugte; Meningen var i alt Fald den —, fordi der deri henvistes til og lagdes en særlig Myndighed til det „Ministerne altid følgende Flertal i Folketinget“. Saafremt nu det ærede Medlem virkelig skulde mene, at han ved Nægtelse af Statslaanet kan fremtvinge en Situation, hvorved ikke blot Loven af 7. August, men ogsaa alle de Bestemmelser, som er udstedte i Henhold til denne Lov, skulde kunne bortfalde uden Folketingets Samtykke, saa tror jeg ikke, at det ærede Medlem har forstaaet, hvad den nuværende Forfatning bestemmer, hvilken Indflydelse den tilsikrer Folketinget. Men medens jeg saaledes med Hensyn til bestaaende Bestemmelser har maattet hævde, at de ikke kan bortfalde uden ved Rigsdagens samstemmende Beslutning herom, saa har jeg ment, at jeg

meget vel kunde gaa ind paa, at alle fremtidige Bestemmelser i Henhold til Loven af 7. August skulde forelægges Rigsdagen og bortfalde, saafremt de ikke i Løbet af en kortere Frist opnaaede Rigsdagens Godkendelse. Paa denne Maade vilde det høje Landsting indtræde i sin fulde lovmæssige Myndighed og Ret til at modsætte sig, at der udstedes nye Bestemmelser. Men her er der saa den saglige Uoverensstemmelse — den synes mig at være mindre politisk end saglig — mellem mig og forskellige Medlemmer af Oppositionen, at disse synes at mene, at Regeringen i denne Situation vilde kunne henvende sig i alle Tilfælde, naar en Foranstaltning skulde træffes, til Rigsdagen, saa at den altsaa ikke behøver nogen Hjemmel til selv at kunne træffe Forholdsregler. Denne Opfattelse bestrider jeg. Jeg bestrider den ikke af Hensyn til den korte Tid, jeg har tilbage at bestyre disse Forhold i, men jeg bestrider den af Hensyn til hele Fremtiden, af Hensyn til dem, der efter mig skal bestyre Forholdene. Der er for mig ikke den fjerneste Tvivl om, at ingen Regeringsmagt i disse Tider vil kunne undvære en Hjemmel til at foretage Foranstaltninger og Indgreb straks. Hvis en Regering stod uden en saadan Myndighed — og det synes altsaa, at de Herrer mener, det lod sig gøre —, vilde den Gang paa Gang komme til kort overfor Forholdene.

Jeg skal yderligere blot udtale, at alle de store Ernæringslove er nøje knyttede til Loven af 7. Augusts Hjemmel, idet en Række af de Forhold, som de store Ernæringslove forudsætter, kræver en anden Hjemmel end selve Loven under deres videre Udførelse. Ernæringslovene fastsætter Bestemmelser for Produktions- og Forbrugerpriser, men en Række Forhold vedrørende Handelen og Produktets Fremstilling har krævet Bestemmelser, som var ganske nødvendige for at tilvejebringe en god Ordning af vor Brødforsyning — og alle maa dog erkende, at vi disse Aar har kunnet forsyne Folk regelmæssigt med Brød —, og en Række af disse Bestemmelser, Mølleanordninger, Anordninger angaaende Handelsforhold o. s. fr. hviler paa Loven af 7. August. Det er rent administrative Anordninger, Foranstaltninger af samme Art som dem Rigsdagen, altid gennem andre Love har lagt i Regeringens Haand. Det er en fuldkommen Vildfarelse at tro, at Rigsdagen skal beskæftige sig med administrative Detailler eller kan komme til at tage Del i enhver Detaille. Nej, Rigsdag for sig og Administration for sig — det har altid været det parlamentariske Princip. Men paa Grund af